

Medal of Honor - Neupré

foto's en tekst : Rudi Rasker- Danielle Roubroeks – Internet

Sergeant Carey Charles F Jr

Geboren : 23 december 1915, Pittsburg County, Oklahoma

Familie : Charles F. Carey (vader) May B. Carey (moeder)

Edith M. Carey (zuster)

Eva Mendoza Carey (vrouw)

Robert A. Carey (zonen)

Richard Carey

Ronald K. Carey

Overleden : 9 januari 1945

Dienst : United States Army

Dienstjaren : 1937 – 1945

Eenheid : 397 Infantry Regiment , 2de Bataljon , 100 th Infantry Division

Awards : Medal of Honor , Bronze Star with Oak Leaf Cluster , Purple Heart

Plaats van overlijden : Rimling , Département de la Moselle , Lorraine , Frankrijk

Locatie : plot C rij 29 graf 12

Sergeant Carey Charles ging in het leger in 1937 in Cheyenne, Wyoming. Op 8 januari 1945 kwam het bataljon van Carey 's morgens vroeg onder zwaar artillerievuur te liggen. Ondanks het verlies van hun zware wapens slaagde hij erin zijn manschappen en gewonden in veiligheid te brengen. De volgende dag leidde hij een reeks van patrouilles tegen de Duitsers, tijdens een van deze acties bevrijdde hij Amerikaanse soldaten die zich verscholen hadden in een huis dat omsingeld was door Duitsers. Hierbij werden 16 soldaten gevangen genomen en een tank uitgeschakeld. Later die dag is hij door een Duitse sluipschutter gedood. Hij werd eerst begraven op de tijdelijke Amerikaanse militaire begraafplaats van St. Avold in Frankrijk.

Blok HHH, rij 8, graf 96

Major John L. Jerstad

Geboren : 2 december 1918, Racine , Wisconsin

Familie : Arthur H. Jerstad (vader) Alice B. Jerstad (moeder)
Mary L. Jerstad (zuster)

Overleden : 1 augustus 1943

Vliegtuig Type : B-24, nickname : Hell's Wench s/n : 42-40997

Dienstjaren : 1941 – 1943

Eenheid : 328 Bomb Squadron , 93rd Bomb Squadron

Awards : Medal of Honor, Purple Heart

Plaats van overlijden : Ploesti, Roemenië

Awards : Medal of Honor, Silver Star, Air Medal with 3 Oak Leaf Clusters

Locatie : plot C rij 24 graf 10

John Jerstad had al zijn missies met succes beëindigd en moest eigenlijk niet meer de lucht in doch toen hij hoorde dat er een bombardement op lage vlieghoogte ging plaats vinden op de olieraffinaderijen in Ploesti in Roemenië melde hij zich aan om de formatie te leiden. Op 1 augustus 1943 drie mijl voor het doel werden de bommenwerpers met zwaar geschut bestookt er waren ook Duitse gevechtsvliegtuigen en sperballons. Zijn bommenwerper werd geraakt door het afweergeschut en hoewel er plaats was om een noodlanding te maken vloog hij verder. De lading bommen werd op het doel losgelaten doordat de bommenwerper in brand stond van de beschietingen stortte het neer in het doelgebied. Op deze missie verloren de Amerikanen 54 vliegtuigen. Hij krijg zijn Medal of Honor op 28 oktober 1943.

LINDSEY, DARREL R.

Capt. Darrell R. Lindsey
Service nummer: O-729031
585th Bomber Squadron, 394th Bomber Group, Medium
Martin B-26 Marauder Pilot

B-26 met serienummer 42-96101. Bijnaam "My Aching Back" met missie: L'Isle Adam Railroad Bridge over de Seine. Geboren op 30 December 1919 in Jefferson, Iowa. Zoon van Jesse L. Lindsey en Grace A. (Puffer) Lindsey

Ging in dienst in het US Army Air Corps op 16 januari 1942 vanuit Storm Lake, Iowa als een "Aviation cadet", vijf weken na Pearl Harbor. Hij ontving zijn vleugels en werd Tweede Luitenant op 27 Augustus 1942. Vetrok naar Europa in Februari 1944, vloog in bijna 45 missies en had een totaal van 143 gevechtsuren.

Overleden op 9 Augustus 1944 op 24 jarige leeftijd.

Captain Lindsey leidde dertig B-26 (Martin) bommenwerpers op een vitale missie over Pontoise, Frankrijk op 9 augustus 1944, voor de vernietiging van een strategische, door de vijand bezette spoorwegbrug over de rivier de Seine.

Gedurende het bombardement werd zijn vliegtuig geraakt en de rechtse motor vatte vuur. Ondanks de wetenschap dat de gastanks waarschijnlijk zouden ontploffen, hield Captain Lindsey toch zijn koers om zijn bombardement te voltooien.

Dan beval hij zijn bemanning om zich te redden, terwijl hij worstelde om de controle over zijn snel dalende vliegtuig te behouden en zo de evacuatie van zijn bemanning te vergemakkelijken.

Het laatste bemanningslid dat de gehavende B-26 verliet was de bombardeur, die bood aan om de wielen naar beneden te laten zodat Captain Lindsay zich kon redden door het luik in de neus. Zich realiserend dat een dergelijke actie de kans voor de bombardeur om te ontsnappen in gevaar zou brengen door het vliegtuig in een spin te gooien, weigerde Lindsey en beval de bombardeur om te springen en zich in veiligheid te brengen. Onmiddellijk nadat het laatste bemanningslid uit het vliegtuig sprong, brak het in vlammen uit, ontplofte midden in de lucht en veroorzaakte zo de dood van Captain Lindsey. Zijn stoffelijke resten werden door de Duitsers gevonden maar naar een onbekende plaats gebracht.

Voor de vernietiging van vier spoorwegbruggen en een munitiedepot tussen 7 en 9 augustus, kreeg de 394th Group een Distinguished Unit Citation. Voor zijn heldenmoed en zelfopoffering op 9 augustus, werd Captain Darrell Lindsey postuum bekroond met de Medal of Honor. Hij was het enige Marauder bemanningslid dat zo geëerd is geworden in de Tweede Wereldoorlog.

Ongebruikelijk van de formele, hoogdravende citaten voor gevechtsonderscheidingen, eindigt het citaat van Lindsey's Medal of Honor met de volgende woorden: "Allen van dit vliegtuig die vandaag nog leven danken hun leven aan het feit dat Captain Lindsey koelbloedig bleef en offerde moed toonde in deze noodsituatie. 'Voor hem kwam het voltooiën van de missie eerst, de veiligheid van zijn bemanning tweede, zijn eigen overleving laatste. Hij was een leider in de beste traditie van de Amerikaanse militaire diensten.

Onderscheidingen:

Congressional Medal of Honor,
Air Medal with 8 Oak Leaf Clusters,
Distinguished Flying Cross,
Purple Heart,
Presidential Unit Citation,
WWII Victory Medal,
European-African-Middle Eastern Campaign Medal,
American Campaign Medal.

Darrell R. Lindsey had zijn eigen Air station in Wiesbaden, Duitsland "Lindsey Air Station". Het station sloot in 1993 en het rode granieten monument is teruggebracht naar Jefferson, Iowa en geplaatst op het gazon van het Green Country Courthouse, waar het op 12 juni 1993 gewijd werd aan Lindsey.

